

เทศน์อบรมฆราวาส ณ สวนแสงธรรม กรุงเทพฯ

เมื่อค่ำวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๔๗

ไม่เช็ดหลาบอิมพอคือเชื้อสังขาร

อยู่ในป่าในเขาไม่ได้มีนะเหล่านี้ ไม่มี น้ำอ้อยน้ำตาลไม่เคยมีเลย เพราะน้ำอ้อยไม่มี แต่ก่อน ไม่มีใครปลูกอ้อย ก็เพิ่งมาเริ่มปลูก เลยกลายเป็นสินค้าไปเลยน้ำอ้อย แต่ก่อนไม่มีอะไร ฉันเสร็จแล้วเท่านั้นพอ น้ำร้อนน้ำชาไม่สนใจ ก็เป็นมาอย่างนั้น เพื่อนฝูงทั้งหลายก็เป็นมาอย่างนั้น เพราะตั้งหน้าตั้งตาต่ออรรถต่อธรรมจริง ปฏิบัติไม่ได้เห็นแก่ลิ้นแก่ปากนะ อย่างหนองผือพระมาก ๆ ไม่มีการฉินน้ำร้อนน้ำชาอะไรกันเลย อยู่วัดป่าบ้านตาดก็ไม่มีที่แรก เพราะเคยมาจากนั้นแล้ว มาอยู่มากเท่าไรก็ไม่มี ครั้นต่อมามันก็ดันเข้ามาอย่างว่าพวกน้ำอ้อยน้ำตาลมาเป็นกระสอบ ๆ เนาะ อยู่เฉย ๆ มันก็มา ๆ แล้วจะไว้ทำอะไร เนาะ เลยให้พระเถรท่านฉินไป จากนั้นมาคิดว่าไม่มีก็คงจะไปหามาละมังที่นี้เมื่อเวลามันติดแล้วนะ แต่เราไม่ไปเห็นว่าพระไปหาน้ำตาลมา ถ้างเห็นเอาจริง ๆ นะนั่น

ไม่เคยแล้วไม่เป็นอารมณ์ แม้แต่เรียนหนังสือเราก็ไม่เคยสนใจกับน้ำชากาแฟอะไร แต่ก่อนกาแฟมันก็ไม่มี อย่างมากก็น้ำชาเท่านั้นแหละ เราก็ไม่เคยสนใจ ยิงออกปฏิบัติด้วยแล้วไม่มีเลย เราเคยบอกแล้วถ้ายังไม่ขึ้นเวทีก่อนใครอย่าคุยหนา ว่างานใดก็ตามในโลกนี้ว่าเป็นงานหนักงานหนา งานได้รับความทุกข์ลำบากทรมาน และงานต้องใช้สติปัญญาอดทนเต็มเหนี่ยว ๆ อยู่กับงานฆ่ากิเลส งานนี้ละเอียดมากด้วย เหนียวแน่นมั่นคงด้วย

งานใดเราก็เคยผ่านมาแล้วตั้งแต่เป็นฆราวาส อยู่เป็นฆราวาสอายุเกือบ ๒๑ ปี มั้ง ๒๐ ปีกับ ๙ เดือนถึงได้ออกบวช ก็เคยผ่านเรื่องการทำงานของฆราวาสมา เขาเหมือนเรา เราเหมือนเขาเป็นธรรมดา ไม่ได้ใช้ความคิดความอ่านละชิงานเหล่านั้น คิดแบบมันก็เข้าใจ เพราะงานหยาบ ๆ คิดจะทำอะไรก็ทำไปเลย ไม่ต้องใช้ความพินิจพิจารณาอะไร แต่พอเริ่มงานธรรมะ เริ่มแปลกประหลาดมาตั้งแต่ดูหนังสือ พอเริ่มไปดูหนังสือความรู้ความเห็นที่ไปอ่านในหนังสือไม่ได้เหมือนความรู้ความเห็นของโลกทั่ว ๆ ไป มันทำให้สะดุดใจ ๆ เพียงเข้าไปอ่านหนังสือเท่านั้นหนังสือนั้นก็แปลกจากเรื่องของโลก อ่านไปมันสะดุดไปเรื่อยนะ สะดุดไปเรื่อย ๆ สะดุดใจ อ่านไปตรงนี้ทำให้เอะใจเรื่อย สะดุดแล้วนั่น

นั่นเพียงดูหนังสือเป็นธรรมะ นี้หมายถึงส่วนหยาบนะ หนังสือทางด้านปริยัติเป็นส่วนหยาบ เข้าปฏิบัติจึงจะรู้ว่าภาคปริยัตินี้หยาบ ๆ แม้เช่นนั้นก็ยังทำให้สะดุดใจ อ่านไปสะดุดใจไปเรื่อย เอะอย่างนี้เราก็เคยทำมาแล้ว มันผิด ที่ทำมาแล้วผิด อ่านไปในนั้น เอะนี่

เราเคยผิดมาแล้ว นี่เคยผิดมาแล้ว เรื่อยๆ สะดุดใจมาเรื่อย ท่านพรรณนาถึงบาปถึงบุญ ถึงนรกหลุมนั้นๆ นรกที่ท่านแสดงไว้พอประมาณ ๒๕ หลุมนะ หลุมใหญ่ชื่อว่าอย่างนั้น แต่ก่อนเราอ่านจำได้หมด เดียวนี้ลืมหมดแล้ว หลุมที่หนึ่งชื่อว่าอย่างนั้น หลุมที่สองที่สาม ขึ้นมาถึง ๒๕ หลุม นรกนะ ในปริยัติท่านว่าไว้

อ่านไปก็สะดุดใจไปๆ เพราะท่านพรรณนาถึงเรื่องผู้ที่จะตกนรกแต่ละหลุมๆ นี้ ทำกรรมอะไรๆ ไว้ สุดท้ายกรรมหนักที่สุด นรกที่หนักมากที่สุดเราจำไม่ได้เสีย ชื่อะ คือ อนันตริยกรรมห้า เป็นกรรมที่หนักมากที่สุด ท่านยังเตือนไว้อีก บอกบรรยายไปแล้วยังเตือนมาอีก ถ้ายังพอมีสติอยู่บ้างอย่าทำเป็นอันขาด นี่ละเตือน สุดท้ายสรุปลงว่า ถ้ายังพอมีสติอยู่บ้างอย่าทำเป็นอันขาดในกรรมห้าอย่างนี้ คือฆ่ามารดา หนึ่ง ฆ่าบิดา หนึ่ง ฆ่าพระอรหันต์ หนึ่ง ทำลายพระพุทธเจ้าแม่ไม่ตาย หนึ่ง ทำสังฆเภทให้แตกจากกัน หนึ่ง

อย่างที่เขากำลังเริ่มทำสังฆเภทอยู่เวลานี้ สังฆเภทนี้หนักมาก พวกกาฬกมมหาภัย กำลังก่อขึ้น จะตั้งสมเด็จสังฆราช ตั้งขึ้นมาผิงก็แตกกระจาย เป็นสังฆเภทร้อยเปอร์เซ็นต์จะเป็นอะไรไป นี่เป็นกรรมที่หนักมากที่สุด เพราะฉะนั้นจึงว่าขึ้นไม่ได้ วางั้นเลย ขึ้นก็แตกผางเลย เพราะฉะนั้นถึงได้ตันกันอย่างหนักละซิ ผู้ที่เป็นเหล่านี้มีแต่ผู้เรียนทั้งนั้น รู้ทั้งนั้น หลักธรรมหลักวินัยรู้หมด กรรมเหล่านี้รู้หมด มันดันมาทำอะไร เพราะฉะนั้นจึงเอาอย่างหนักที่ตรงนี้

ถ้างตั้งขึ้นมาปั๊บเมื่อไร ที่ว่านี้สังฆเภทจะแตกกระจาย ทั้งธรรมยุตทั้งมหานิกาย มหานิกายก็แตกจากกัน ธรรมยุตก็แตกจากกัน เพราะฝ่ายหนึ่งเห็นด้วยฝ่ายหนึ่งไม่เห็น ด้วยที่อยู่ในนั้น มหานิกายก็ไม่ใช้จะเห็นด้วยทุกองค์นี้ละ พวกไม่เห็นด้วยค่านกันๆ ทางฝ่ายธรรมยุตก็เหมือนกัน ยิ่งฝ่ายกรรมฐานด้วยแล้วยิ่งเด็ดที่เดียวนะ ขาดสะบั้นเลย แม้แต่วงธรรมยุตด้วยกันเข้ากันไม่ติดเลย นั้น เป็นสังฆเภทใหม่ละพิจารณาซิ

นี่กรรมอันนี้มันกรรมหนักขนาดไหนที่จะตั้งสมเด็จสังฆราชสังฆแรดขึ้นมา นี่มันเป็นเรื่องเล่นเมื่อไร เพราะชนบประเพณีมันก็ไม่เคยมีมา แล้วหลักธรรมวินัยก็ไม่นิยม เมื่อตั้งขึ้นมาแล้วความรู้ความเห็นก็แตกแยกกัน ขัดกันละซิ ขัดกันก็แตกกัน เป็นสังฆเภทขึ้นมา จุดนี้เป็นจุดหนักมากที่สุด ไม่ใช่ธรรมดา แต่เรานี้แน่ใจว่าคงไม่ตั้งแหละ ถ้าไม่ยากให้เห็นสังฆมณฑลนี้เป็นข้าศึกกันอย่างใหญ่หลวงในประเทศไทยเรา คงไม่ตั้ง ตั้งก็ขึ้นจริง ๆ ละไม่ใช่ธรรมดา เพราะเป็นโทษอย่างร้ายแรง ไม่ใช่ธรรมดา นี่นะ ถึงขนาดสงฆ์แตกกันเลย กรรมอันนี้เป็นอนันตริยกรรม แล้วจะยังมาบิ่นขึ้น บิ่นขึ้นอยู่ เหวอ พิจารณาซิ

นี่ละกาฝากมหาภัยดังที่พูดแล้วนะ ไม่ใช่เรื่องเล็กน้อย กาฝากแล้วยังเป็นมหาภัยอีก มหาภัยต่อชาติ ต่อศาสนา รวมเข้าไปถึงพระมหากษัตริย์หมดเลย ถ้าอันนี้ได้ขึ้นแล้วแตก กระจายกระจายไปหมดเลย ไม่มีเหลือ นี่เราพิจารณาหมดแล้วนะ เพราะฉะนั้นถึงได้ออกมา อย่างแรงบางที จุดนี้ออกอย่างแรง ฝืนก็เป็นจริง ๆ ถ้าลงได้แน่วลงไปแล้วไม่เป็นอื่นว่างั้น เลย ได้พิจารณา นอกจากไม่พูดเฉย ๆ ถ้ามันจะเหลือกำลังจริง ๆ ก็พูดออกมาให้รู้ ถ้าไม่รู้ก็ แยกไปเลย ว่างั้น เป็นอื่นไปไม่ได้ เพราะฉะนั้นจุดนี้จึงเป็นจุดสำคัญ จุดที่ดีแล้วตกลง ป็น ขึ้นดีแล้วตกลง

นี่ละมันจะทำลายสงฆ์ ทำลายประเทศชาติ ศาสนาให้แตกไปหมด คือจุดนี้เป็น จุดที่ร้ายแรงมากที่สุด ไม่มีจุดใดหนักมากกว่าจุดนี้ จึงได้เอากันอย่างหนัก สำหรับ เรานี้แน่ใจว่าเมืองไทยเรายังเป็นเมืองพุทธคนดียังมีอยู่ แน่ใจไปเลยว่าจะไม่ขึ้น เพราะ ใครก็ทราบแล้วว่าอันนี้เป็นโทษที่หนักมากที่สุด ตั้งแต่เพียงปีนกันขึ้นมาเท่านั้นก็แตก โกลาหลอลหม่านกันหมดแล้วใช้ใหม่ละ เพียงปีนขึ้นมาตกลงยังไม่ได้เป็นได้เลย ปีนขึ้นมา ตกลงเพียงเท่านั้นมันก็เกิดความโกลาหลอลหม่านทั่วสังฆมณฑลแล้ว แล้วยิ่งขึ้นมาปั๊บนี้ผาง เลยทันที แยกกระจายไปหมดไม่มีเหลือเลย

คนไม่ใช่จะมีแต่คนชั่วแบบเดียวกัน จะพากันเหยียบชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ ให้แหลกหมด คนไทยจำนวน ๖๒ ล้านคน จะเชื่อฟังคนสองสามคนเท่านั้นหรือ คน ๖๒ ล้านคนเป็นยังงี้ ให้คนสองสามคนขึ้นไปเหยียบคอขี้นหัวนั้นหรือ อยากให้เขาขี้นหัว ใหม่ละ พิจารณาสิ นี่ละหลักเกณฑ์มีอยู่อย่างนี้ เพราะฉะนั้นจึงพูดแข็งแแกร่งตลอดเลย อัน นี้ขึ้นมาพังไปหมดเลย ก็กำหนดดูหมดแล้วนี่ผิดไปไหน สิ่งที่มีน้อาจหาญมันอาจหาญจริง ๆ นะภายในนี้ ไม่ใช่เล่น ๆ นอกจากไม่พูดเฉย ๆ ลงว่าแน่แล้วเป็นสองไปไม่ได้ นู่นขนาดนั้น

ไม่งั้นพระพุทธเจ้าท่านจะทรงทำทนายพระเจ้าสุปปพุทธะหรือ พระเจ้าสุปปพุทธะ พระเจ้าตาของเราเนี่ย เอ้อ ยุ่งมากจริง ๆ นะ ทรงรับสั่งว่านี่ก็จะถูกแผ่นดินสูบ ทางนั้นได้ ทราบก็ทำทนายมาละซิ เราจะขึ้นไปอยู่ปราสาทชั้นเจ็ด แผ่นดินจะสูบเราได้อย่างไร พูดทำทนาย พระพุทธเจ้า ทางนี้ก็รับกันเลย อย่างว่าแต่ปราสาทชั้นเจ็ดเลย ไปอยู่ชั้นฟ้าดาวดึงส์ที่ไหนก็ ไปเถอะ พระเจ้าตาของเราจะต้องถูกแผ่นดินสูบในวันนั้น เวลาเท่านั้น ที่นั่น ที่เชิงบันได เห็นใหม่ละพระพุทธเจ้ารับสั่ง เอกนามก็ พระญาณหยั่งทราบไม่มีสอง พอถึงเวลาแล้วก็ผิง ลงอย่างนั้นจริง ๆ มีอะไรมาห้ามได้ใหม่ละ

ความสำคัญมันหมายของตัวเองเฉย ๆ ซึ่งเต็มไปด้วยกิเลสมันมีความหมาย อะไรบ้าง พระญาณหยั่งทราบไว้หมดแล้ว นั่นละความรู้ภายใน สิ่งที่แม่นยำ แม่นยำจริง ๆ

จะเป็นความรู้ของใครตาม พระพุทธเจ้าและสาวกก็ตาม หัวใจเป็นนักรู้ ญาณมีทั้ง พระพุทธเจ้า มีทั้งสาวก เต็มภูมิของพระพุทธเจ้า เต็มภูมิของสาวก สิ่งที่แม่นยำ แม่นยำ แบบเดียวกันหมด จะว่าอันนี้เป็นสาวก อันนั้นเป็นพระพุทธเจ้า จะเอาคำนี้มาปิดไม่ได้ ความจริงลบไม่ได้ ความจริงลบไม่ได้ ลงหยังทราบชัดเจนแล้วเป็นยังงัยต้องเป็นอย่างนั้น เป็นอื่นไปไม่ได้

นี่ละธรรมของพระพุทธเจ้า จึงว่าเป็นธรรมสด ๆ ร้อน ๆ ทุกอย่าง ใครอย่าฝืนนะ ถ้า ลงได้แสดงสิ่งใด รับสั่งอะไรออกมาแล้วเป็นแม่นยำสด ๆ ร้อน ๆ ทั้งนั้น ก็เลสมันมักจะลบ ครีและล้าสมัย หลายกาลเวลาไปแล้วมันไปลบ แล้วสัตว์โลกโง่ ๆ ก็เหยียบเอา ๆ ตูมลง ๆ เวลาตูมลงไปแล้วมันก็ไปสด ๆ ร้อน ๆ นั้นแหละมันจะไปไหน โห ลงได้ปรากฏในใจมันจะ ไปสงสัยอะไร แล้วจะเอาใครมาถาม มาเป็นสักขีพยาน หัวใจเป็นนักรู้ ความจริงต่อความจริงเข้าถึงกันแล้วจะเป็นสองไปที่ไหน นั้น จะเป็นใจผู้ใดก็ตามบรรดาสาวก ความรู้ความฉลาด ความสามารถตามนิสัยของตนที่ได้สร้างมา ใครรู้เห็นยังงัย รู้เห็น

อย่างพระสารีบุตร ฝนตกเจ็ดวันเจ็ดคืนสามารถนับได้หมดทุกเม็ด ท่านไม่ได้นับ แบบหนึ่งสองสามเหมือนเรา อย่างทุกวันนี้เขาเรียกว่าคอมพิวเตอร์ คอมพิวเตอร์ของธรรม ละเอียดกว่านั้น เจ็ดวันเจ็ดคืนนับได้หมดฝนตก เอ๊ย ความรู้ของเธอนั้นตามภาษาของเรา เรียกว่าซู้ประดี๊ ให้ตกตั้งกับตั้งกัลป์ตถาคตนับได้หมด มันตกมาขนาดไหนมีกี่เม็ดมันก็เป็นเม็ดของมัน มันเป็นหนึ่งในสองในตัวของมันเสร็จเรียบร้อยแล้ว ๆ จำเป็นอะไรต้องได้นับ มีแต่ทายออกมาเท่านั้นทรงทราบตลอดเลย นั้นแหละความรู้เป็นอย่างนั้น ความรู้ของธรรม

ตกตั้งกับตั้งกัลป์เรตถาคตนับได้หมด นั้นฟังซินะ แล้วใครจะเชื่อได้ ไม่เชื่อละคนตาบอดกับคนตาดีมันต่างกัน คนตาบอดมักจะทะนงตัวเสมอ ไม่เหมือนคนตาดี พระพุทธเจ้าโลกวิทูเป็นยังงัย ต่างกันยังงัยบ้าง ไม่อย่างนั้นมาเป็นศาสดาสอนโลกได้ยังงัย ถ้าเป็นเหมือนท่าน ๆ เรา ๆ ไม่มีใครกราบ ไม่มีใครลงใจ รื้อชนสัตว์โลกให้พ้นจากทุกข์ไปไม่ได้ เราเองแต่ละคน ๆ รื้อถอนตนออกจากเสื่อจากหมอนก็ไม่ได้ เข้าใจไหม พอจะนั่งภาวนาเสื่อหมอนลากหงายตูม ๆ แล้วจะไปสอนคนให้พ้นจากทุกข์ได้ยังงัย พระพุทธเจ้า ท่านไม่ใช่คนประเภทนั้น ท่านเอาจริงเอาจัง สอนด้วยพระญาณหยังทราบ เราจะเอาความรู้ไปวัดความรู้ของพระพุทธเจ้าอย่าไปคิดนะ ไม่ได้นะ ก็เหมือนน้ำอยู่ในตุ่มในไห เอาไปแข่งกับน้ำมหาสมุทรได้ยังงัย พิจารณาซิ

เวลามันเป็นขึ้นมาในใจมันเหมือนใครเมื่อไร แม้ตัวเองก็ยังผิดพลาดผิดหมาย ฟัง ชินะ เพราะสิ่งเหล่านี้ไม่เคยรู้ไม่เคยเห็น มีแต่คิดตันเดาเกาหมัดไปตามภาสีภาษาของจิตใจ ที่มีตบอด คิดไปยังไงก็เชื่อตามความคิดของตนไปอย่างนั้น ไม่ได้เป็นความจริง สังขารนี้ คิดขึ้นมาปั๊บจะเชื่อทันทีที่เรา คิดเรื่องอะไรจะเชื่อทันที ๆ สังขารตัวหลอกเก่งมาก มันปรุง เรื่องอะไรก็ตาม ทั้ง ๆ ที่เขาดีอยู่ ได้ยินว่าคนนั้น ๆ ไม่ดีอย่างนั้นมันไปเพ่งโทษเขาแล้วว่า เขาไม่ดี เห็นไหมล่ะเชื่อแล้ว คนนั้นเขามาเล่าให้ฟังว่าคนนั้นไม่ดี เชื่อคนนี้แล้ว แล้วก็ปรุง ยกโทษคนนี้แล้ว นั่นเป็นอย่างนั้นสังขาร

มันคิดขึ้นเรื่องใดหลอกทั้งนั้น แต่เชื่อมันไม่หยุด ไม่มีเข็ดหลาบอ้อมพอกคือเชื่อ สังขาร ความคิดความปรุงจะปรุงเรื่องอะไรขึ้นมาเชื่อทั้งนั้น เอาไปพิจารณาหัวใจเจ้าของถ้า อยากจะทราบนะ ขอแต่คิดขึ้นมาเถอะนะ เคยทุกข์เคยลำบากเพราะความผิดพลาดจาก ความคิดของตนมาเท่าไรมันก็ได้เข็ดหลาบนะ คิดปั๊บขึ้นมาเชื่อแล้ว ๆ ๆ อยู่อย่างนั้น ตลอด ความคิดด้วยอำนาจของกิเลสล้วน ๆ เป็นอย่างนั้น

แต่ความคิดของชั้นธล้วน ๆ ต่างกันอีก ชั้นธล้วน ๆ กับธรรมที่เหนือทุกอย่าง แล้ว คิดปั๊บขึ้นมาสิ่งที่เคยน่าเชื่อมั่นก็บอกลวดลาย บอกวิเววของมัน แต่นี้ก็รู้ว่า วิเววของมัน ลวดลายแห่งความโกหกมันเสีย นั่นธรรมรู้ทันที ๆ เพราะฉะนั้นมันถึง หลอกไม่ได้ ท่านจึงเรียกว่าเป็นชั้นธล้วน ๆ มันหลอกไม่ได้นะ ถ้าเป็นชั้นธทั่ว ๆ ไปนี้ หลอกได้ทั้งนั้นร้อยทั้งร้อย คิดปรุงขึ้นเรื่องใดไม่ว่าตัวชั่ว ผิดถูกอะไรไม่ได้คำนึงคำนวณ เชื่อทันที ๆ เลย นั่นเป็นอย่างนี้

สังขารตัวนี้ตัวสมุทัยคือกิเลส ตัวหลอกมันดันออกมา ปรุงพับเชื่อพับ ๆ สังขารนี้ เป็นสังขารชั้นธล้วน ๆ กิเลสมันปรุงลวดลายมันพาให้เชื่อ ๆ มันมีอยู่ในมัน แต่ธรรมจับได้ทันทีที่ออกมา ลวดลายมันควรเชื่อ แต่ธรรมรู้แล้วว่าลวดลายหลอก เพราะฉะนั้นมันจึงเป็น ชั้นธล้วน ๆ ไป มันไม่หลอกได้ ไม่เหมือนชั้นธของคนมีกิเลส คนมีกิเลสนี้หลอก ทำยังไงให้ หลงท่านก็ไม่หลง มันเป็นหลักธรรมชาติเอง

คนปุถุชนเรานี้จะทำอะไรให้รู้มันก็ไม่รู้ไอ้เรื่องชั้นธหลอก มันปรุงเรื่องใดหลอก ๆ เอาไปพิจารณาซิ ถ้าพิจารณาเจ้าของจะจับได้ทันที จากนั้นไปยังไม่ถึงบ้านมันจะคิดเรื่อง อะไรบ้าง แล้วมันหลอกเรื่องอะไรบ้าง และหลงถูกตัมมาเรื่องอะไรบ้าง จากนั้นไปหาบ้าน ไม่เอา มาก เอาแค่นี้ไปถึงบ้าน สังขารมันจะปรุงของมันเรื่อย ๆ หลอกไปเรื่อย ทางนี้เชื่อไป เรื่อย ๆ ที่จะให้รู้เท่าทัน ๆ ไม่มี สังขารปุถุชนไม่เหมือนสังขารพระอรหันต์ สังขารพระ อรหันต์คิดเท่าไรก็เหมือนกันหมด เกิดขึ้นมาลักษณะหลอกนั้นหลอกนี้ มันก็รู้ว่าลักษณะ

เฉยๆ ทางนี้รู้รอบมันหมดแล้ว มันก็ไม่กำเริบ มันเกิดแล้วดับๆ ไม่มีเงื่อนต่อ ถ้าเป็นสังขารของกิเลสแล้วต่อกันทันทีๆ เลย

เราพูดถึงเรื่องงานทั้งหลาย เราฟังมาระลึกได้เบื้องต้น เรื่องงานใดก็ตาม ใครจะว่างานใดก็ตาม ว่าหนักว่าหนาว่าอะไรนี้ ถ้ายังไม่ได้ขึ้นเวทีพัดกับกิเลสเสียก่อนไม่รู้ได้เลยว่างานแก้กิเลส งานฆ่ากิเลส เป็นงานที่หนักมากที่สุดยอดแห่งวิภูวน สุดยอดอยู่ตรงนี้เลย เหนียวแน่นมันคงก็อยู่นี้ ละเอียดลเอียดอยู่นี้ หลอกหลวงต้มตุ๋นก็อยู่ในนี้หมดเลย อยู่กับกิเลสตัวนี้ เวลาธรรมอ่อนกับมันมันก็ต้มเอาๆ เวลาเราสั่งสมธรรมขึ้นเรื่อยๆ มันก็ทันกันไปเรื่อย ถึงขนาดที่ว่ากิเลสโผล่ขึ้นมาไม่ได้เลย โผล่ขึ้นมาแพล็บขาดสะบั้นๆ นี่ก็เล่าให้ฟัง นี่เวลาธรรมแก่กล้า ยิ่งกิเลสขาดไปหมดโดยสิ้นเชิงเอาอะไรมาโผล่ มันมันก็รู้ชัดๆ อย่างนั้น

ท่านว่าหมดโดยสิ้นเชิงดังที่ท่านแสดงไว้ว่า อุกุปฺปา เม วิมุตฺติ ความหลุดพ้นของเราไม่มีการกำเริบแล้ว มันขาดสะบั้นไปแล้วจะเอาอะไรมากำเริบอีก เห็นประจักษ์ในจิตใจดังที่คุณท่องก่อนอ่านเมื่อวานนี้ ญาณญจ ปน เม ทสฺสนํ อุทฺปาติ ความรู้ความเห็นอันเลิศเลอได้เกิดขึ้นแล้วแก่เราตถาคต อุกุปฺปา เม วิมุตฺติ ความหลุดพ้นของเราไม่มีการกำเริบแล้ว อยมนฺติมา ชาติ ชาตินี้เป็นชาติสุดท้ายของเรา นตฺถิทานิ ปุณฺพุกโว ต่อไปนี้เราจะไม่มีการเกิดอีกแล้ว ถือภพถือชาติไม่มีอีกแล้ว แสดงแก่เบญจวัคคีย์ทั้งห้า

เบญจวัคคีย์ทั้งห้าก็บรรจุธรรมนี่ผิงอันเดียวกันเลย เป็นวิมุตติแล้ว หลุดพ้นแล้วธรรมเหล่านี้เป็นอันเดียวกัน ไม่เป็นอื่น เป็นสมบัติของสาวกแต่ละองค์ๆ ที่ได้รับรู้ได้เห็นแล้วเหมือนกันหมด ที่แรกพระพุทธเจ้ามาประกาศเสียก่อน พระพุทธเจ้าทรงรู้ทรงเห็นก่อนมาประกาศ พอเบญจวัคคีย์ได้รับรู้ได้เห็นแล้วก็ขึ้นแบบเดียวกัน เบื้องต้นก็มีพระอัญญาโกณฑัญญะรู้เสียก่อนอายุสมโต โภณทญฺญสุส วิรัช วิตมลํ ธมฺมจกฺขุ อุทฺปาติ ท่านได้ดวงตาเห็นธรรม คือหยั่งเห็นความจริง แล้วออกอุทานว่า ยงฺกิญฺจิ สมุทฺยธมฺมํ สพฺพนุตฺตํ นิโรธธมฺมํ สิ่งใดก็ตามเกิดแล้วดับทั้งนั้น ธรรมชาติที่รู้นี้ไม่ดับ เอออันนี้ยัน นอกนั้นดับทั้งหมด อันนี้ไม่ดับ นี่กระแสพระนิพพานพาดพิงถึงใจดวงนี้แล้ว อันนี้ไม่ดับ

ต่อมาก็แสดงอนัตตลักขณสูตร เบญจวัคคีย์ทั้งห้าบรรลุธรรมผิงเลย เพราะมีแต่อนิจฺจํ ทุกฺขํ อนตฺตา อนัตตลักขณสูตร บรรลุธรรมหมด และญาณญจ ปน เม ทสฺสนํ อุทฺปาติ สืบหนี้เข้ากันได้หมด ท่านเหล่านั้นบรรลุได้หมดเลย ใจนี้รับได้ด้วยกันนั้นแหละ ไม่ว่าสาวก ไม่ว่าพระพุทธเจ้า บริสุทธิตได้ด้วยกันทั้งนั้น เมื่อถึงขั้นบริสุทธิ เหล่านี้จะไม่แสดงขึ้นมาผางได้โดยลำพังตนเองยังไง ต้องแสดงขึ้นได้ไม่สงสัย แต่ท่านแสดงอนัตตลักขณสูตรนี้ จะเรียกว่าท่านแสดงกับผู้ที่เป็นขีปนิกขณญาน ที่รู้ได้เร็วเราก็ไม่ค้ำนะ ถ้าผู้ปฏิบัติ

ดำเนินไปเรื่อยๆ อย่างนั้นเรียกว่าอนัตตลักษณะสูตรนี้ยังขาดอยู่ นั่นเห็นไหมละ เวลาตามกันไปแล้วมันยังค้ำกันได้เห็นไหม ธรรมพระพุทเจ้าแท้ๆ เราปฏิบัติอย่างนั้นแท้ๆ ท่านแสดงไว้อย่างนั้น

พอถึงรูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ นี้อันตตา อนัตตาทั้งหมด รูป อนตตา, เวทนา อนตตา, สัญญา อนตตา, สงขาร อนตตา, วิญญาณ อนตตา พอวิญญาณเป็นอนัตตาแล้วเป็นยังไง นิพพิหนฺท วิรชชติ เมื่อเบื่อหน่ายในวิญญาณแล้วจิตย่อมหลุดพ้น เมื่อจิตหลุดพ้นแล้วญาณความรู้แจ้งว่าจิตหลุดพ้น วิราคะ วิมูจติ วิมุตตสฺมี วิมุตตมิตติ ญาณ โหติ เมื่อจิตหลุดพ้นแล้วย่อมมี ท่านว่างั้น

เราดำเนินไปธรรมดา พอถึงวิญญาณนี่มันเบื่อหน่ายในวิญญาณแล้วปล่อยวิญญาณแล้ว มันยังตามวิญญาณเข้าจนกระทั่งถึงจิต ปล่อยจิตอีก เห็นไหมละ พอเบื่อหน่ายในวิญญาณแล้ว เบื่อหน่ายแล้วย่อมคลายความกำหนัดยินดี เมื่อคลายนี้แล้วย่อมหลุดพ้น ท่านแสดงเป็นขิปปภิญญา ความรวดเร็ว ท่านไม่จำเป็นต้องพูด พอจากนี้มันก็เข้าถึงกันบึ่งออกเลย ถ้าปฏิบัติอย่างเราๆ ท่านๆ นี้ไปถึงนี้แล้วมันจะต้องหยั่งเข้าไปหาจิต ทบทวนกันอยู่ในจิตเสียก่อน นั่นละรากอวิชาอยู่ตรงนั้น

เบื่อหน่ายในอวิชาเบื่อในจิตอีก นั่น เมื่อไม่เบื่อหน่ายในจิตย่อมไม่ปล่อยในจิต ต้องเบื่อหน่ายในจิตเสียก่อน เมื่อเบื่อหน่ายในจิตย่อมปล่อยวางจิตตัวเองแล้วหลุดพ้น มันถึงขั้นนั้น นี่ดำเนินธรรมดาต้องไปอย่างนั้น นี่เห็นไหมละเราก็ปฏิบัติมาเหมือนกัน ทำไมสิ่งที่คุณควรค้ำก็ค้ำกันได้นี้ละ อันนั้นเรายกให้ว่าท่านเป็นขิปปภิญญาเลยไม่จำเป็นจะต้องพูดอย่างนี้ พอเข้าถึงนั้นรวดเร็วเข้าปั๊บผ่านเลย ธรรมดาเข้าไปนี่ต้องถึงจิตเสียก่อน ต้องเบื่อหน่ายในจิต ปล่อยวางจิตเสียก่อน ถึงจะพ้นได้ เป็นอย่างนั้นนะเวลาดำเนินไป

ไม่มีที่ถกเถียงเลยตั้งแต่ อาทิตตปริยายสูตร หน้าที่ค้ำไม่ได้เลย นี่พวกชฎิลสามคน ตากี่ร้อน เสียก็ร้อน หูก็ร้อน อะไรร้อนไปเรื่อย เราไม่พูดถึงสูตรมันแหละ ก็สวดมาพอแล้ว จนกระทั่งถึงมนโก็ร้อน มโนวิญญาณेषิ นิพพิหนฺทติ ย่อมร้อน ย่อมเบื่อหน่ายในอารมณ์ที่เกิดจากวิญญาณ มโนนั้น ไปเห็นโทษในจิตอีกทีหนึ่ง แล้วก็เบื่อหน่ายในจิต เมื่อเบื่อหน่ายในจิตย่อมหลุดพ้น ย่อมทันทีเลย นั่นเห็นไหมละ ตรงที่ย่อมเลยทันทีก็มี ตรงที่ยังค้ำก็มี แต่ที่ค้ำมีข้อแม้อยู่ว่า ท่านไปอย่างรวดเร็ว ไม่พรรณนาตรงนั้น เพราะมันเข้าไปปั๊บแล้วผางออกไปเลย มันหากเข้านั้นแน่ๆ ไปที่อื่นไม่ได้ ต้องเข้าตรงนั้น เป็นแต่เพียงว่ารวดเร็วท่านเลยไม่พูดถึงเฉยๆ

ส่วนอาทิตตปริยายสูตร พุดลำดับลำดับไปจนกระทั่งถึงเปื้อน่ายในจิต เปื้อน่ายในอารมณ์ที่เกิดจากจิต เมื่อเปื้อน่ายแล้วย่อมคลายความยินดีในจิต แล้วปล่อยวางจิต จิตย่อมหลุดพ้น อันนี้ละเอียดถึงเลย หาที่ค้ำไม่ได้ นี่เราปฏิบัติมันตามกันได้ขนาดนั้นนะ ช้าหรือเร็วเหมือนกัน ได้ เช่นอย่างสำเร็จพระอนาคา พระอนาคาพอสำเร็จปั๊บผิงๆ ผิงเต็มเหนี่ยวถึงอกนิษฐาเลย จากนั้นก็ไปนิพพานเลย ผู้ที่ยังไม่เร็วอย่างนั้นก็เปลี่ยนไปเรื่อยๆ ไปภพไปชาติ แต่ยังไม่คืน พอสำเร็จพระอนาคาเรียกว่าอยู่ในขั้นสอบได้แล้ว

หากตายก็ไปวิหา อตฺปปา สุตฺตสา สุตฺตสี อกนิษฐา ถ้าอย่างรวดเร็วกี่ปีงๆ ถึงเลยเป็นขั้นชิปปาภิญญา ทันธาภิญญา ต่างกันนะ ภาคปฏิบัตินี้มันได้ถามใครเมื่อไร มันจ้งๆ อยู่ในหัวใจ พระพุทธเจ้าสดๆ ร้อนๆ คำสอนสดๆ ร้อนๆ คำสอนนั้นก็กับอันนี้มันเป็นอันเดียวกันตลอด คำนั่นได้ยังงี้ นั่นละจึงว่าคำสอนของพระพุทธเจ้าสดๆ ร้อนๆ นะ ให้ได้ผ่านเวทีระหว่างกิเลสกับธรรมพัดกันเสียก่อน งานในโลกนี้ไม่มีอะไรหนักยิ่งกว่างานแก้กิเลส ฆ่ากิเลส งานนี้ขั้นสลบไสลไม่ใช่ธรรมดา สลบไสลถึงตาย สู้ไม่ไหวตายไปก็มี ยังไม่สำเร็จตายก่อนก็มี สู้ไหว สลบไสล สู้ไหวกิเลสตายก็มี พวกชิปปาภิญญานี้ก็ผางอีกละ

ทุกขาปฏิบัติ ทันธาภิญญา ทั้งปฏิบัติลำบาก ทั้งรู้ได้ช้า

ทุกขาปฏิบัติ ชิปปาภิญญา ปฏิบัติลำบากแต่รู้ได้เร็ว

สุขาปฏิบัติ ชิปปาภิญญา ทั้งปฏิบัติสะดวก ทั้งรู้ได้เร็ว

เป็นขั้นๆ ของผู้ปฏิบัติ มีจริตนิสัยไม่เหมือนกัน เราจะมาพูดเอาแบบเดียวกับที่เดียวไม่ได้ ชั้นภูมิอุปนิสัยของผู้จะบรรลุดุธรรมขั้นนั้นๆ มันต่างกัน เราก็ต้องแยกออกๆ นะ

สำหรับเราเรียกว่านิสัยหยาบอยู่มากที่สุดที่เดียว มันจึงได้สมบุกสมบัน ความทุกข์ในการประกอบความเพียรนี้เราไม่อยากจะถามอะไรอีกเลย ถ้าเลยจากนี้มันก็ตาย มันหนักขนาดไหน เลยขนาดนี้มันก็ตายละนะเรา แต่มันยังไม่เคยสลบ เราก็บอกไม่สลบ มันเฉียดกันอยู่ตลอด ไม่เคยสลบก็บอกไม่สลบ หากหนักมากที่สุดที่เดียว ถ้าเลยนี้ไปก็เรียกว่าตาย ก็ไม่ทราบจะให้หนักอะไรนักหนา ถ้าเลยนี้ไปมันก็ตายเท่านั้น เพราะฉะนั้นมันถึงได้เห็นเรื่องเห็นราวของกิเลสทุกประเภท ทุกสิ่งทุกอย่าง กิเลสตัณหาภายนอกภายในวิ่งถึงกันหมดเลย พระพุทธเจ้าแสดงตรงไหนมันยอมรับๆ เพราะใจเป็นนักรู้ ควรแก่นิสัยวาสนาของตัวเองที่จะรู้สิ่งใดมันปิดไม่อยู่นะ มันรู้ขึ้นมาๆ อย่างนั้น

วันนี้ก็พูดเท่านั้นละ

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่
www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th
และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ *FM 103.25 MHz*
หรือสถานีวิทยุอุดร *FM 103.25 MHz*